

Interpreții „Visului...” — actori, personaje, dar și spectatori în theatrum mundi

O remarcabilă coeziune de gând și stil

„Actorii se visează actori” — un enunț lapidar, concentrat în versul alb prin care Florin Zamfirescu, semnându-și și propriul debut ca profesor asociat, aduce la rampă pe studenții anului IV, clasa conf. univ. Olga Tudorache, într-un studiu realizat după Visul unei nopți de vară de Shakespeare.

zentărilor acestei capodopere). Cîteva inversări de scene, cîteva comprimări de tablouri fixează oricînd actuala „morality play” pe o unică direcție, cea a limpezirii spectaculare a sensurilor conținute. Visul este dilatat, întregul eșafodaj epic al poveștilor de dragoste paralele clădindu-se în mintea toropită de somn și trac a unuia dintre meseriași. Parodica reverie s-a substituit feeriei, că, în cele din urmă, să se revindică a fi o meditație autoironică, vizînd prezenta condiție a interpreților, aflați la început de drum în cariera artistică. Deci, ei înșiși își confruntă vocația cu aspirația, visele cu posibilitățile reale, ce și le vor desăvîrși „într-o altă bună zi”. O cuvenită reverență adresată improvizăției,

Un spectacol controversat *

Poetica teatrală pe care se sprijină construcția de „the play within the play” a acestui text a fost evidențiată printr-o ingenioasă restructurare a materiei dramatice (operație nu pentru prima oară întreprinsă în istoria universală a repre-

comediei dell'arte (meșterii discută despre piesa pe care vor să o ofere ca divertisment la nunta de la curte), deschide reprezentăția ce alunecă inspirat, din chiar al doilea tablou, în planul oniric, pe care nu-l va mai părăsi decît în final, cînd Bottom (autohtonizat Fundulea) și ai lui își îmbracă veșmintele clovnești, pregătindu-se de spectacolul ce abia urmează să înceapă. Deliciile „teatrului în teatru” (ale teatrului despre teatru) înseamnă — de fapt — răsfrîn-

* „Visul unei nopți de vară” de Shakespeare, Studioul I.A.T.C., spectacol-studiu de Florin Zamfirescu cu studenții anului IV, clasa conf. univ. Olga Tudorache

gereea realității în oglinda ficțiunii poetice. Eternei dileme „a fi — a părea” i se suprapune contradictoria dialectică a datelor furnizate de rațiune și, respectiv, de simțuri. Căci intriga intrigii — dragostea — e luată în considerație ca modalitate de percepere deformată a lumii înconjurătoare, motivul „lumii pe dos” fiind metonimic invocat prin vijelia din miez de vară. Seria imbrogliourilor amoroase (nu alif declanșate de binecunoscutul elixir, cit datorate superficialității și inconsistenței sentimentelor) este dublată în semnificație: traumei pierderii identității îi corespund și pericolele histrionismului (stereotipia comportamentală fiind marcată prin asemănarea fizică a celor patru tineri îndrăgostiți, ca și prin vestimentația lor identică, și anume moderne „safari”). Jocurile iubirii se desfășoară pe un spectaculos covor ce închipuie pădurea ateniană și, printr-o dublă focalizare, într-un perimetru îngrădit de frînghii — un simbolic ring al disputelor gratuite, derizorii (scenografia austeră aparține studentului în anul IV la I.A.P. — Institutul de Arte Plastice — Șerban Iuca).

Propunându-și să deslușească, cu maximă luciditate și tot pe atîta umor, „ce se ascunde în greșeală”, studenții și-au asumat dificila sarcină a interpretării succesive și chiar simultane a mai multor roluri. Obligați, deopotrivă, la o triplă postură: de actori, de personaje, dar și de spectatori în *theatrum mundi*, în propriul lor univers artistic. Devoalările repetate, supravegheate atent și cu haz, transformă mai fiecare evoluție într-o eboșă caricaturală a cunoscutelor personaje shakespeareene. La lumina unei luminări, veselii și inocenții aspiranți la gloria artei lasă impresia unui grup de troglodiți ai sorții, prea puțin individualizați și înveșmîntați aproape atemporal. Metamorfozele uimesc rînd pe rînd. Demonstrînd o surprinzătoare maleabilitate, Marius Rogojinschi e Fundulea, țesătorul-hahaleră care, nesățios, ar vrea să joace orice rol, deși nu știe (nu i se potrivește) nici unul; după ce trece prin scenă ca Egeu, tatăl Hermiei, se visează un zburdalnic spiriduș, căruia îi place să se bucure de viață și să facă trăsni de tot felul, răutăți „benigne”. Pelerina de bufon, dar mai ales sceptica indiferență disimulată savuros amintesc că personajul se înrușește mai degrabă cu Launce și Speed, decît cu Ariel. Lipsindu-i deocamdată riguroasa disciplină a deplinei interiorizări, Mihai Bica, prin ținuta sa plină de prestanță și glasul de o solemnitate baritonală, e mai întîi un dulgher tenebros, deși poartă numele inofensiv de Gutuie, devenind apoi severul, autoritarul duce Theseu, ce a răpus minotaurul, folosindu-se — e drept — și

de ajutorul Ariadnei; un Joben și o mantie de magician îl transformă pe dată și în Oberon, demiurg justițiar, dar cam... nervos, surescitat de plictiselile mariajului. După un hohot de ris ce-i anticipează refulările și răfuielile, Titania Mălinei Petre se impune ca o trufașă zveltă, angoasată, și are un reușit moment solistic, evocînd, cu o bine studiată economie de gesturi, lascivitatea caracteristică târîmurilor originare.

De o strălucitoare frumusețe, Raluca Peniu impresionează din primul moment datorită forței din privire, o privire pe cît de sensibilă, pe atît de inteligentă. Ca Hipolita, arborează zîmbetul și malițios și trist al mindrei amazoane „legate” printr-o căsătorie forțată de cel care a învins-o — o apariție statuară, de veritabilă Diana, zeiță a lunii și a vînătorii. Cumulînd patru personaje absente (Fir de păianjen, Măzărliche, Fluturaș, Bob de muștar), ea le intruzează pe toate, fiind și o foarte feminină și totuși copilăroasă Zînă din suita Titaniei, dar și complicea cu inflexiuni jucăuș senzuale a valetului confident. Cu el face un excelent tandem, stăpînînd un elegant limbaj corporal, ce distilează, cu umor și măsură, posibila licențiozitate în grațioase echivalențe plastice. Acestea sînt integrate mișcării scenice (Malou Iosif), care, adesea, se accelerează sau se încetinește ca într-un balet delicat, sugerînd — evident parodic — plutirea din vis, sumă de efecte ce suplinesc inventiv coordonatele banale ale feeriei, o întoarcere în epoca elisabetană, cînd convenția teatrală era mult mai acuzată și mai fantezistă decît astăzi.

Talent viguros cu resurse multiple, Emilia Popescu știe deja să alterneze subtil registrele, conferînd ridicolului o reflexie tragică, iar dramei, irizații comice. Pe Helena, îndrăgostita idolatră, o învăluie într-o caldă senzualitate, aciculată printr-o aprigă furie, căci eroina e conștientă că demnitatea îi e ultragiată, dar nu poate scăpa de situația stupidă în care se află; perseverează resemnată pînă cînd are impresia că nici prietenia nu mai e sigură, că toți ceilalți au ajuns să-și bată joc de ea; atunci se mobilizează, antrenînd-o în convulsiile geloziei și pe suava ei cvasisose, Hermia. În interpretarea Ceciliei Bîrbora aceasta e o naiv-credulă și candidă blondă, frenetică în iubire, derutată însă complet de neașteptata trădare.

Doru Fîrte e un încrîncenat Demetrius, mai întîi ingrât, apoi excesiv de avîntat îndrăgostit, marșînd pe infatuare, iar Emil Șerban va fi entuziastul amoretz Lysander, ce devine blazat, scribit chiar. În chip de stîngaci diletanți — tîmplarul Blîndu și cirpaciul de foale Flaut — cei doi studenți persiflează cu moderație, fără deosebit aplomb, poncifele amatoris-

mului. Nicolae Mandea (student la regie) se confundă cu insignifianta celui merit a fi doar Subțirelu, simplu element auxiliar. În schimb, Marius Bindea, ca Philostrate, pare un comic „monument” închinat absurdului, căci prezența maestrului de ceremonii este perfect inutilă în dinamica acestui teribil joc de-a iluzia, care nu-i tolerează cenzura.

Așadar, o montare tinerească, asumându-și riscurile pledoariei *pro domo*, căci „o afirmație” înseamnă „implicit mai multe negații”, după cum avertizează proaspătul pedagog, dovedind o remarcabilă coeziune de gând și stil.

Irina COROIU

Trupă bine încheată, interpretări inegale

Intitulat cu modestie „studiu”, *Visul unei nopți de vară* în interpretarea studenților anului IV al Institutului este chiar un spectacol. Profesorul asociat Florin Zamfirescu (clasa se află sub in-

visul perechilor refugiate în pădurea ateniană etc., etc. Escul propus — altminteri plin de viteză, de idei (unele foarte valabile, altele, desigur, de discutat), și mai ales de antren — își conduce și își deschide semnificațiile către însuși mirajul înscenării, către bucuria, blestemul și responsabilitatea de a fi actor.

Intenția „scenariului” și a regiei este aceea de a pune în mișcare echipa omogenă a tinerilor studenți, dându-li-se citorva chiar posibilitatea de a interpreta mai multe ipostaze. Dacă mica trupă este foarte bine încheată, generos orchestrată și vie, interpretările individuale au încă inegalități. Foarte mult de muncit au Marius Rogojinski (Fundulea, Egeu și Puck) și Mihai Bica (Gutuie, Theseu și Oberon). Cel dintii, cu aplomb, umple vesel spațiul de joc, țîșnește frenetic în Puck (nu foarte diferit totuși de ipostaza Fundulea), imprimă dinamism relațiilor scenice, într-un amestec de precizie lucidă și dăruire personală, suficient de bine dozat. Mihai Bica are glas bun, prestanță scenică, nițică afectare pe alocuri (lungind fraza și emisia), și sugerează cu talent și interiorizare o forță malefică atotstăpînitoare.

Un spectacol controversat

drumarea conf. univ. Olga Tudorache) condensează și reordonează textul feeriei, într-un soi de radiografie a relațiilor care se dedublează mereu, de jur-împrejurul iubirii. Se operează astfel o multiplă cădere în oglindă, plecându-se de la trupa de actori-meșterugari, Bottom (Fundulea aici) avînd un vis, despre

Cuplurile de tineri sînt dinamizate în special de actrițe: Cecilia Birbora (Hermia) și Emilia Popescu (Helena), Temperament puternic, cea dintii, dublat de o exactitate încă prea vizibilă; Emilia Popescu pare a avea real har în comedie (atenție însă la plastica mișcării, în prima parte). Scenele de confruntare din-

Bucuria, blestemul și responsabilitatea de a fi actor

